

Arrest

nr. 132 843 van 5 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat O. TODTS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 juli 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 juli 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juli 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 februari 2014.

1.3. Op 30 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 juli 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en een soennitisch moslim. U bent geboren op 7 augustus 1972 in Koeweit en u hebt er tot uw achttiende gewoond. Uw vader was hier tewerkgesteld en op basis daarvan hadden jullie een verblijfsvergunning. Daarna bent u met een studentenvisum naar Jordanië gegaan. U woonde tot eind 1992, begin 1993, in de Jordaanse regio van al-Zarqa en behaalde er aan de hogeschool het diploma van tand- en mondverzorging. Daarna hebt u uw ouders vervoegd in het dorp Rantis, waar ze ook geboren zijn, gelegen op de Westelijke Jordaanoever, waar ze een huis hebben. Uw ouders waren naar daar teruggekeerd omwille van de Golfoorlog, zo stelt u. Van 1994 tot 1996 hebt u een opleiding verpleegkunde gevolgd bij de politie in Ramallah en van 1996 tot 2012 hebt u gewerkt als verpleegkundige in het militaire ziekenhuis van Ramallah. In 2012 begon u te werken als fysiotherapeut in een gezondheidscentrum in Baytunya, nabij Ramallah. In februari 2012 kwam ene R.(...) K.(...) M.(...) voor het eerst bij u op consultatie. Zij vertelde u dat zij gescheiden was en op 7 augustus 2012 begonnen jullie een seksuele relatie en jullie spraken ongeveer drie keer per maand af. Eind april 2013 zag uw collega en vriend L.(...) A.(...) A.(...) A.(...)-A.(...) dat R.(...) lachend uw praktijk verliet. L.(...) vertelde u dat R.(...) getrouwd was met M.(...) a.(...)-T.(...), een 'amid' bij de speciale troepen. Toen R.(...) de volgende keer op consultatie kwam, zei u wat u te weten was gekomen en dat u jullie relatie wou stopzetten. Zij zei hierop dat ze in een echtscheidingsprocedure zat, maar u hield vol dat u de relatie wou beëindigen. U hebt daarna een week verlof genomen, maar zij begon u op te bellen en ze bleef naar uw werk komen om naar u te vragen. De laatste keer toen ze u gebeld had, had ze gedreigd aan haar echtgenoot te vertellen dat jullie seks hebben gehad. De laatste dag van uw verlof belde uw vriend L.(...) u op om te zeggen dat 'amid' a.(...)-T.(...) al twee of drie keer naar uw werk was gekomen om naar u te vragen. U besloot daarop om onbetaald verlof te nemen tot 15 juni. Op 15 juni 2013 werd er bij u thuis een huiszoeking gedaan en u vluchtte via uw slaapkamerraam naar het huis van uw oom die achter jullie woont. De volgende dag ging u naar het politiekantoor om klacht in te dienen en vertelde de politie u dat de huiszoeking een vergissing was en dat ze naar iemand anders op zoek waren. Diezelfde dag werd u door een onbekend nummer gebeld en de persoon aan de andere kant van de lijn bleek 'amid' a.(...)-T.(...) te zijn. Hij zei dat hij een van de personen was die bij u thuis een huiszoeking had gedaan en dat dit slechts het begin was. U keerde terug naar het politiekantoor en zij bevestigden dat u in gevaar was en u besloot naar uw zus in Baytunya te gaan. U bent ongeveer tien dagen à twee weken bij uw zus ondergedoken gebleven en op 1 juli 2013 bent u op legale wijze, via de officiële grensovergang van de Koning Husseinbrug, naar Jordanië gegaan. U verbleef ongeveer vijf dagen in al-Zarqa en ging daarna via Syrië naar Turkije. Vanuit Istanbul bent u per vrachtwagen naar België gekomen en op 15 juli 2013 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag bezorgt u op 3 maart 2014 een e-mail met als bijlage een brief die werd opgesteld door de gemeente Rantis.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van uw werk als fysiotherapeut in een gezondheidscentrum in Baytunya, Ramallah. U stelt tijdens het gehoor uitdrukkelijk dat u wel gemachtigd bent om bewijsstukken over uw werk neer te leggen, maar er dient vastgesteld dat u, ondanks het feit dat u vijf werkdagen de tijd kreeg om na het gehoor deze documenten neer te leggen, tot op heden nog altijd nagelaten heeft om dit te doen. Dat u als fysiotherapeut hebt gewerkt, blijken dan ook louter uw verklaringen te zijn die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet bewijs en dit is op zijn minst merkwaardig te noemen en doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien dient vastgesteld dat u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u sedert begin 2012 als fysiotherapeut werkte, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat u sinds 2011 werkzaam was als fysiotherapeut en doet dit verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (Vragenlijst DVZ, 23/07/2013, p. 3; CGVS, pp. 7-8).

Voorts verklaart u dat u gedurende zes maanden een seksuele relatie hebt gehad met ene R.(...) K.(...) M.(...) die patiënt was in uw praktijk. Naast het feit dat u, zoals eerder aangegeven, op geen enkele manier kunt staven dat u in deze praktijk hebt gewerkt en dat uw verklaringen over de tijdsspanne dat u er hebt gewerkt incoherent zijn, dient te worden vastgesteld dat u ook incoherente verklaringen aflegt over uw relatie met R.(...). Initieel verklaart u tijdens het gehoor dat u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, dat u deze vrouw begin 2012 leerde kennen en dat u twee maanden later een seksuele relatie met haar bent begonnen. Tijdens het gehoor op het CGVS stelt u echter expliciet dat u zes maanden nadat u haar

voor het eerst hebt ontmoet, een seksuele relatie bent begonnen met haar. U op deze toch wel markante tegenstrijdigheid gewezen, verklaart u dat de vragen soms niet zo duidelijk zijn en dat er een verschil is tussen een relatie en een seksuele relatie. Uw uitleg kan echter in zijn geheel niet overtuigen aangezien u het tijdens het gehoor op DVZ uitdrukkelijk over een seksuele relatie had en u de Vragenlijst, nadat deze voor u in het Arabisch werd voorgelezen, voor akkoord hebt ondertekend. Voorts spreekt u op het CGVS enerzijds van een seksuele relatie die begonnen is op 7 augustus 2012, uw verjaardag, en geëindigd is in april 2013, terwijl u anderzijds stelt dat jullie seksuele relatie 'zes à zeven maanden' heeft geduurd. Uw wisselende verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid (Vragenlijst DVZ, 23/07/2013, p. 4; CGVS, p. 12).

Ook de volgende door u geschilderde gang van zaken doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Zo stelt u dat er een razzia werd gehouden in uw huis met als doel u te kunnen vatten. De opzet zou echter niet zijn geslaagd daar u via uw slaapkamerraam bent kunnen ontsnappen. Er kunnen ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de manier waarop u bent kunnen ontsnappen. U geeft immers duidelijk aan dat deze actie uitgevoerd werd door agenten behorend tot de 'speciale troepen' en dat 'amid' a.(...)-T.(...) niet alleen het initiatief hiertoe had genomen, maar hier ook bij aanwezig was. Dat hij er dan niet voor gezorgd had dat uw huis beter in de gaten zou worden gehouden en alle vluchtwegen afgesneden werden kan dan ook niet overtuigen, te meer u dan ook nog eens aangeeft dat hij en diens mannen het geweld niet schuwden. U geeft immers aan dat uw moeder 'op de grond werd gegooid', de deur van uw kamer werd geforceerd en beschoten en deze persoon er later dan ook nog eens mee dreigde uw huis in brand te steken. Deze toch wel eerder nonchalante aanpak kan dan ook niet overtuigen gezien hij dusdanig erop gebrand was u aan te treffen en er dus van uit kan worden gegaan dat hij deze actie grondig zou hebben voorbereid (CGVS, p. 9).

Het feit dat u daarenboven, nadat hij reeds bij u thuis een huiszoeking had gedaan en twee tot drie keer bij u thuis en op uw werk in Baytunya was langsgekomen, tien à veertien dagen lang onderduikt bij uw zus in Baytunya, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. U stelt immers dat u af en toe bij uw zus in Baytunya verbleef toen u er als fysiotherapeut werkte, en redelijkerwijze kan er dan ook van worden uitgegaan dat u niet het risico zou nemen om daar onder te duiken maar een meer veilige haven zou hebben gezocht. Dat u daarenboven tien à veertien dagen ondergedoken was bij uw zus maar dat 'amid' a.(...)-T.(...) u daar niet heeft gevonden, is evenzo een indicatie dat u deze asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. U stelt immers dat hij een man is met veel invloed en aangezien hij reeds een paar keer bij u thuis en op uw werk was langsgekomen om naar u te vragen, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat het hem niet al te veel moeite zou kosten om te ontdekken dat u een zus had in Baytunya waar u wel eens zou kunnen verblijven, temeer u bij uw sollicitatie in het gezondheidscentrum had aangegeven dat u in Baytunya woonde (CGVS, pp. 9-10 & 15).

Dat u, ondanks het feit dat u verklaart te worden vervolgd door 'amid' a.(...)-T.(...) die werkt bij de speciale troepen, besluit om op legale wijze uw land te verlaten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Mocht u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u dit risico niet zou nemen, temeer u stelt dat u vreesde dat uw naam zou geseind staan aan de grensovergang. Bovendien verklaart u dat u in België geen paspoort durft aan te vragen bij 'de ambassade' omdat u veronderstelt dat de connecties van 'amid' a.(...)-T.(...) zo ver reiken. Uw onvoorzichtige houding valt dan ook totaal niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 6 & 16).

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u niet kan overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

De door u neergelegde e-mail met als bijlage een brief die werd opgesteld door de gemeente van Rantis is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze brief beschrijft dat u afkomstig bent van Rantis, maar werd ter uwe behoeve opgemaakt en heeft bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. In dit kader dient nog opgemerkt dat u geen enkel 'officieel' document ter staving van uw identiteit en/of reisweg neerlegt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever als relatief stabiel kan bestempeld worden. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair

conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëliische strijdkrachten. Echter, de door de Israëliische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëliische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëliische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij zowel tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingezaken als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen problemen heeft gekend met de vertaling zowel van het Nederlands naar het Arabisch als omgekeerd. Verzoeker stelt dat hij deze problemen heeft opgeworpen op het einde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. De problemen kunnen volgens verzoeker ook vastgesteld worden door de lezing van het gehoorverslag, dat verschillende voorbeelden van *qui pro quo* tussen hem en de protection officer bevat. Door deze vertaalproblemen werden zijn verklaringen soms als tegenstrijdig beschouwd, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij deze tegenstrijdigheden na confrontatie hiermee steeds heeft kunnen uitleggen met aannemelijke verklaringen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een tekening van zijn huis en tuin, artikel 'Israeli Shoots Palestinian Dead in West Bank: Security Source' van 22 juli 2014 van de internetsite [www.ndtv](http://www.ndtv.com), het artikel 'Massive West Bank clashes leave Palestinian dead' uit The Jerusalem Post van 25 juli 2014 en het artikel 'Palestine: un Palestinien tué et un autre en état de mort clinique, plus 287 blessés, dans la marche de Ramallah à Jérusalem' van 25 juli 2014 van de internetsite www.mediterranee.com.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker bij aangetekend schrijven van 16 september 2014 een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een brief van zijn zus waaruit moet blijken dat zij omwille van verzoekers problemen het land heeft moeten verlaten met vertaling in het Frans, de envelop waarin hem deze brief is toegestuurd, een verblijfsattest van de stad Rantis met vertaling in het Frans, een lidmaatschapsattest van de sportclub van Rantis met vertaling in het Frans en de envelop waarin hem het verblijfsattest en het lidmaatschapsattest werden toegestuurd. De in dit schrijven vermelde foto's die moeten aantonen dat verzoeker effectief lid van het leger was, werden niet bijgevoegd.

2.3. In de mate verzoeker de artikelen 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen werden opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De inhoud ervan wordt evenwel grotendeels hernomen door respectievelijk het nieuwe artikel 48/7 en 48/6 vreemdelingenwet. Verzoeker licht evenwel op generlei

wijze toe op welke wijze hij deze artikelen geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn werk als fysiotherapeut in een gezondheidscentrum in Baytunya, Ramallah en hij tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande het jaar dat hij daar is beginnen te werken, (ii) hij incoherente verklaringen aflegt over zijn relatie met R. K., (iii) ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de manier waarop hij uit zijn huis is kunnen ontsnappen tijdens de actie die werd uitgevoerd door agenten behorend tot de 'speciale troepen' onder leiding van 'amid' a.-T., (iv) het niet geloofwaardig is dat hij het risico zou nemen om onder te duiken bij zijn zus in Baytunya meer er redelijkerwijs kan van worden uitgegaan dat hij een meer veilige haven zou hebben gezocht en het evenmin geloofwaardig is dat hij gedurende tien à veertien dagen ondergedoken was bij zijn zus maar dat 'amid' a.-T. hem daar niet gevonden heeft, (v) het gegeven dat hij het risico nam om op legale wijze zijn land te verlaten, ondanks het feit dat hij vervolgd werd door 'amid' a.-T. en vreesde dat zijn naam zou geseind staan aan de grensovergangen, niet te rijmen valt met de door hem voorgehouden vrees en verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, (vi) de door hem neergelegde e-mail met als bijlage een brief die werd opgesteld door de gemeente van Rantis ter zijne behoefte werd opgemaakt en bijgevoegd geen objectieve bewijswaarde heeft en hij geen enkel 'officieel' document ter staving van zijn identiteit en/of reisweg neerlegt, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juni 2014 (CG nr. 1314891), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Aan verzoekers identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever wordt niet getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat: *"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)"*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."*

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet beweert (administratief dossier, stuk 3, p. 10) en ook niet aantoonbaar is dat hij de bescherming en de bijstand van andere

organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.6. Waar verzoeker poogt de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te verklaren door vertaalproblemen aan te halen, slaagt hij er allerminst in de Raad te overtuigen. Uit de lezing van het administratief dossier kan niet blijken dat er zich vertaal- of communicatieproblemen hebben voorgedaan met de tolk voor de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Arabisch en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 4) en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker bovendien aan dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen en dat hij alle elementen in verband met zijn asielaanvraag heeft kunnen weergeven (administratief dossier, stuk 3, p. 2). Op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker weliswaar melding gemaakt van het feit dat hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken onderbroken werd bij het weergeven van zijn verklaringen: *“(…) Tijdens eerste interview werd ik altijd onderbroken, ik wou verdergaan maar ik werd altijd onderbroken en zeiden: later later. Maar er werden niet zo’n duidelijke vragen gesteld. Begin relatie was begin 2012, in februari. Heeft u de tolk goed begrepen vandaag? Ja, maar verleden keer eigenlijk, vb werd mij de volledige tijd niet gegeven om mijn probleem volledig te vertellen. (...)* (administratief dossier, stuk 3, p. 17). Daargelaten het feit dat dit geenszins blijkt uit zijn verklaringen zoals weergegeven in de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker onderbroken zou zijn bij het weergeven van zijn verklaringen nog niet betekent dat er zich vertaalfouten of communicatieproblemen hebben voorgedaan.

Wat betreft het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal, blijkt uit het gehoorverslag dat aan verzoeker bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en dat er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden. Verzoeker kreeg bovendien aan het einde van het gehoor de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot uitwisseling tussen de tolk en hemzelf en hij stelde uitdrukkelijk de tolk te hebben begrepen. Verzoeker stelde weliswaar dat de vragen soms vaag waren waarbij hij het voorbeeld aanhaalde dat aan bepaalde woorden, zoals relatie, een andere interpretatie kan gegeven worden (administratief dossier, stuk 3, p. 17). Echter, dit wijst geenszins op het bestaan van communicatieproblemen tussen verzoeker of de tolk of op vertaalfouten door de tolk.

De Raad besluit dan ook dat uit de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen aanwijzingen kunnen worden afgeleid worden van moeilijkheden of problemen met de tolk of de vertaling van verzoekers verklaringen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat deze verslagen geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen op te werpen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat de door verzoeker opgeworpen vermeende vertaalproblemen geenszins een verklaring kunnen vormen voor de tegenstrijdigheden en de overige vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

2.7. Verzoeker stelt pogingen te hebben ondernomen om stukken te verzamelen over zijn tewerkstelling. De regelmatige bezoeken van ‘amid’ a.-T. bij het medisch centrum en de beschuldiging van samenwerking met Israël hebben volgens verzoeker echter tot gevolg dat hij *persona non grata* is bij dit medisch centrum. Hij laat gelden dat indien het Commissariaat-generaal twijfels had over de realiteit van zijn activiteiten voor het centrum, zijn geloofwaardigheid in dit verband kon worden beoordeeld op basis van vragen aangaande dit medisch centrum. Wat betreft het jaar waarin hij begon te werken voor het medisch centrum, stelt verzoeker dat hij altijd heeft verklaard dat hij er begin 2012 is begonnen werken.

Eind 2011 stopten zijn activiteiten in het leger. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verkeerdelijk genoteerd dat hij er begon te werken in 2011, aldus verzoeker.

Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er vooreerst niet in een valabele verklaring bij te brengen die het totale gebrek aan enig begin van bewijs van zijn werk als fysiotherapeut in een gezondheidscentrum in Baytunya, Ramallah, kan vergoelijken. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde als volgt: *“Heb je documenten over je laatste job? Nee helemaal niets. Heb je geen contract? Van mijn laatste werk? Ja? Ik heb amper contact met mijn familie. Waarom kun je geen contact opnemen met je familie? Ik heb alleen maar contact met mijn familie bedoel ik. Kunnen zij geen documenten over je werk opsturen, vb werkcontract, loonfiches, je moet toch iets kunnen voorleggen om je laatste job te staven? Zo’n zaken kan ik wel bekomen omdat in dit geval de volmacht niet nodig is. Het is belangrijk dat je dat doet he. Je legt niets van documenten voor dus het is belangrijk dat je je verklaringen kunt staven dat je vb recent in Ramallah hebt gewerkt? Oa over mijn werk, het is wel moeilijk om paspoort of id-kaart aan te vragen maar bewijsstukken over mijn werk, dat is wel mogelijk eigenlijk.”* (administratief dossier, stuk 3, p.7-8). Uit deze verklaringen blijkt aldus dat verzoeker beschikt over documenten die zijn tewerkstelling kunnen staven en dat hij deze via zijn familie kan bekomen. Nochtans legt verzoeker tot op heden nog steeds geen begin van bewijs neer aangaande zijn werkzaamheden in het gezondheidscentrum in Baytunya, Ramallah. Dat hij bij het medisch centrum *persona non grata* zou zijn en dat hij via het centrum dus geen documenten kan verkrijgen, zoals hij thans voorhoudt in het verzoekschrift, neemt niet weg dat verzoeker normaliter in het bezit moet zijn van een contract en loonfiches en dat hij dus ook zonder medewerking van het centrum in staat moet zijn om bewijzen voor te leggen van zijn tewerkstelling aldaar. De Raad benadrukt dat de bewijslast te dezen bij verzoeker ligt en dat van hem, in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht, mag worden verwacht dat hij inspanningen levert om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien er redelijkerwijs kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen, *quod non in casu*.

Waar verzoeker aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de duur van de tewerkstelling in het medisch centrum aanvoert dat op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk genoteerd werd dat hij er begon te werken in 2011 en dat hij altijd heeft verklaard dat hij er begin 2012 aan de slag ging, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken herhaaldelijk heeft gesteld sinds 2011 in een overheidsziekenhuis te hebben gewerkt (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 2.10.b.), dat zijn verklaringen aan verzoeker werden voorgelezen en dat hij deze heeft ondertekend waardoor hij zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan (p. 4). Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat deze verklaringen strijdig zijn met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3, p. 7) en dat deze vaststellingen, samen met het gebrek aan een begin van bewijs aangaande deze werkzaamheden, de geloofwaardigheid dienaangaande onderuit halen.

Gelet op het voorgaande kan de Raad dan ook slechts besluiten dat verzoeker er niet in slaagt de door hem beweerde tewerkstelling als fysiotherapeut in het gezondheidscentrum in Baytunya, Ramallah aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stavingstukken.

2.8. Voorts bevestigt verzoeker dat hij in februari 2012 R. leerde kennen. Na een paar maanden werd hun relatie sterker en op 7 augustus 2012 – zijn verjaardag – zijn zij een seksuele relatie begonnen. Verzoeker wijst erop dat relaties in een moslimmaatschappij niet vergelijkbaar zijn met relaties in de westerse maatschappij. Hij verduidelijkt dat men elkaar eerst moet leren kennen, wat hij dan ook had begrepen als “een relatie beginnen”. Daarna is de relatie geëvolueerd naar een seksuele relatie. Deze heeft tot eind april geduurd. Verzoeker stelt dat hij altijd heeft gezegd dat de seksuele relatie ongeveer zes of zeven maanden heeft geduurd. Hij heeft dit nooit precies geteld en hij wilde enkel een inschatting geven, aldus verzoeker, die in het verzoekschrift bevestigd dat de relatie inderdaad negen maanden heeft geduurd. Verzoeker wijst er nog op dat hij andere informatie heeft gegeven over R., haar familie, waar ze seksuele betrekkingen hadden enz. en hij laakt dat deze elementen, die relevant zijn om de geloofwaardigheid van een verboden relatie te kunnen beoordelen, niet in aanmerking werden genomen door het Commissariaat-generaal en niet werden aangehaald in de bestreden beslissing. Verzoeker meent dan ook dat de beoordeling van het Commissariaat-generaal of de door hem aangehaalde relatie geloofwaardig is, oppervlakkig is.

Opnieuw slaagt verzoeker er allerminst in te overtuigen. Verzoekers uitleg als zouden relaties in een moslimmaatschappij niet vergelijkbaar zijn met relaties in de westerse wereld gaat niet op ter verantwoording van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop hij een seksuele relatie begon met R.. Immers, in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker zelf het onderscheid tussen een relatie in zin van 'iemand leren kennen' en een seksuele relatie. Verzoeker verklaarde immers *"Begin 2012 leerde ik een Palestijnse vrouw kennen genaamd R.(...) K.(...) M.(...). 2 maanden later begon ik een seksuele relatie met haar."* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 4). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissaris-generaal eensluidende verklaringen zou afleggen aangaande het moment waarop hij een seksuele relatie met R. begon, quod non: *"Wanneer heb je haar voor het eerst ontmoet? Ongeveer in augustus 2012. Bij DVZ had je gezegd begin 2012? Begin 2012 begon ik te werken als fysiotherapeut. Bij DVZ zei je: begin 2012 leerde ik Palestijnse vrouw kennen, R.(...) K.(...) M.(...)? Ja ik ben wel bezig over de echte relatie, de seksuele relatie met die vrouw was begonnen in d zevende maand. Daarvoor was zij gewoon patiente die op consultatie kwam. Maar ik was toch duidelijk, ik vroeg wanneer je haar voor het eerst had ontmoet en je zegt ongeveer augustus 2012? Ik was bezig gewoon over seksuele relatie tussen ons. Ik had uw vraag zo begrepen en dat was begonnen in augustus naar daarvoor was zij gewone patiente die op consultatie kwam. (...) Hoe lang hebben jullie een seksuele relatie gehad? Ja per maand hadden we drie keer, tot begin april eigenlijk, zes zeven maanden. Een intieme seksuele relatie. Hoelang na eerste ontmoeting ben je een seksuele relatie begonnen met haar? Ongeveer zes maanden. Bij DVZ had je gezegd dat je al twee maanden nadat je haar leerde kennen een seksuele relatie was begonnen met haar, dat is toch een groot verschil? Ja soms zijn de vragen niet zo duidelijk. Bij ons hebben bepaalde woorden andere betekenissen, als je praat over relatie, dan denk ik dat ik met haar omga en buiten afspraak maar onze seksuele relatie heeft zes maanden geduurd. De vraag was nochtans heel duidelijk: Hoelang na de eerste ontmoeting ben je seksuele relatie begonnen met haar? Eerste consultatie was in februari. Dan kwam zij twee drie keer per maand op consultatie. Twee maanden later was mijn relatie met haar sterken geworden. De seksuele relatie begon op mijn verjaardag, op 7 augustus. Dat is mijn verjaardag."* (administratief dossier, stuk 3, p. 11-12). Gelet op het feit dat zowel de vraagstelling als verzoekers antwoorden telkenmale duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waren en verzoeker doorheen zijn verklaringen zelf duidelijk het onderscheid maakte tussen een relatie in zin van 'iemand leren kennen' en een seksuele relatie, kan het geheel van voorgaande incoherente verklaringen omtrent het tijdstip waarop verzoeker een seksuele relatie met R. begon en omtrent de duur van deze seksuele relatie naar het oordeel van de Raad niet verantwoord worden door de verschillende invulling van het woord 'relatie' in de moslimmaatschappij en de Westerse wereld.

De vaststellingen met betrekking tot de wisselende verklaringen omtrent de seksuele relatie die verzoeker zou hebben gehad met R. – zeker in de context van een verboden relatie met een getrouwde vrouw in de Arabisch wereld – hebben betrekking op elementen die raken aan de kern van verzoekers relaas en halen dan ook zijn algehele geloofwaardigheid verder onderuit.

2.9. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat ook de manier waarop verzoeker beweert uit zijn huis te zijn kunnen ontsnappen tijdens de actie die werd uitgevoerd door agenten behorend tot de 'speciale troepen' onder leiding van 'amid' a.-T. niet geloofwaardig kan worden geacht.

In het verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn verklaringen in dit verband. Hij wijst erop dat hij tijdens het gehoor heeft uitgelegd dat bezoekers eerst de voortuin moeten oversteken die ongeveer 200 meter lang is voordat ze aan de woonruimtes aankomen. Het huis van zijn ouders is geen klein huis en dit kon bijgevolg moeilijk door de troepen omsingeld zijn, aldus verzoeker, die ter staving van zijn verklaringen een tekening van zijn huis bij zijn verzoekschrift voegt. Hij herhaalt dat hij via zijn raam onmiddellijk in het eigendom van zijn oom kon.

Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er andermaal niet in de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontcrachten. Ongeacht de grootte van verzoekers huis of de lengte van de tuin, kan redelijkerwijs verwacht worden dat 'amid' a.-T., die het initiatief had genomen voor een razzia op verzoekers huis door 'speciale troepen' en die hierbij ook aanwezig was, deze actie grondig zou hebben voorbereid waarbij hij er voor zou gezorgd hebben dat verzoekers huis tijdens de razzia in de gaten werd gehouden en dat alle vluchtwegen werden afgesneden. Met het louter benadrukken van de grootte van zijn huis en tuin brengt verzoeker geen elementen aan die deze appreciatie kunnen ombuigen.

2.10. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het feit dat verzoeker, nadat 'amid' a.-T. reeds bij hem thuis een huiszoeking had gedaan en twee tot drie keer bij verzoeker thuis en op zijn werk in Baytunya was langsgesproken, tien à veertien dagen lang onderduikt bij zijn zus in Baytunya, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vrees. Een verblijf bij naaste familieleden kan immers geenszins beschouwd worden als een veilig onderduikadres. Gezien de nauwe familieband met zijn zus kon niet worden uitgesloten, meer zelfs, ligt het voor de hand dat verzoeker daar zou gezocht worden of dat 'amid' a.-T. op zijn minst bij naaste familieleden zou informeren naar het verblijfadres van verzoeker. Bijgevolg moet het naar het oordeel van de Raad ongeloofwaardig worden geacht dat, indien verzoekers verklaringen als zou hij gezocht zijn door 'amid' a.-T. op enige waarheid berusten, hij een onderduikplaats op het adres van zijn zus zou kiezen. Verzoeker brengt hier tegen in dat 'Amid' a.-T. geen weet had van het adres van zijn zus, dat hij niet afkomstig is van de regio en dat hij niet onmiddellijk informatie over hem en zijn familie kon verzamelen, waarmee hij zich evenwel beperkt tot loutere niet-gestaafde en allerminst overtuigende post-factum verklaringen. Aangezien 'amid' a.-T. blijkens verzoekers werkzaam was voor het leger en hij een invloedrijk man was, kan het niet moeilijk zijn geweest voor hem om gedurende het twee wekende durende verblijf van verzoeker bij zijn zus, het adres van verzoekers zus en haar echtgenoot te achterhalen. Verzoeker stelde immers zelf dat hij een man is met veel invloed en aangezien hij reeds een paar keer bij verzoeker thuis en op zijn werk was langsgesproken om naar verzoeker te vragen, kan er dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat het hem niet al te veel moeite zou kosten om te ontdekken dat verzoeker een zus had in Baytunya waar verzoeker wel eens zou kunnen verblijven. Het feit dat 'amid' a.-T. verzoeker daar niet is komen opzoeken, wijst naar het oordeel van de Raad dan ook andermaal op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven.

2.11. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, valt tot slot het gegeven dat verzoeker het risico nam om op legale wijze zijn land te verlaten, ondanks het feit dat hij vervolgd werd door 'amid' a.-T. en hij vreesde dat zijn naam zou geseind staan aan de grensovergangen, niet te rijmen met de door hem voorgehouden vrees en doen zijn verklaringen in dit verband dan ook verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij het land niet volledig legaal heeft verlaten en dat hij aan de haven, bij de Koning Husseinbrug, iemand heeft moeten omkopen om tijdelijk ingetrokken te worden van de lijst van gezochte personen. Deze bewering vindt evenwel niet de minste steun in het administratief dossier. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij op legale wijze van Palestina naar Jordanië is gegaan, dat hij aan de hand van zijn identiteitskaart en zijn paspoort de grens kon oversteken en dat hij de grens naar Jordanië is overgestoken bij de brug van Koning Hussein. Op geen enkel ogenblik maakte hij gewag van het feit dat hij iemand heeft moeten omkopen om het land te kunnen verlaten. Nochtans werd hem uitdrukkelijk gevraagd waarom hij het risico nam om het land legaal te verlaten indien hij dacht dat zijn naam geseind stond aan de grensovergang. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik slechts: *"Mijn moeder smeekte mij wel om zo snel mogelijk te vertrekken, ze weende en zei dat die persoon tegen haar zei: je zoon is dood. En daarom smeekte ze mij om zo snel mogelijk te vertrekken. Aan de grens zijn er Israëlieten en ook Palestijnen en dan word je tegengehouden, als je door de Israëlieten gezocht wordt maar anders mag je gewoon doorgaan"* (administratief dossier, stuk 3, p. 4-5 en p. 16). De loutere post-factumverklaring in het verzoekschrift die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn legale uitreis alsnog in overeenstemming te laten schijnen met zijn verklaringen als zou hij mogelijks geseind staan aan de grensovergang, vermag dan ook niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

2.12. Met betrekking tot de actualiteit van zijn vrees stelt verzoeker dat zijn familie discreet blijft maar dat ze hem niettemin afraden om terug te komen omdat het er onveilig is. Zijn nicht heeft wel toegegeven dat hij nog wordt gezocht en dat zijn familie ongeveer twee keer per week bezoek krijgt om te vragen waar hij is. 'Amid' a.-T. legt deze vervolging uit op grond van een zogenaamde samenwerking met Israël, aldus verzoeker.

Daargelaten het feit dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt ter staving van zijn verklaringen en louter een aantal blote beweringen uit, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal op grond van de gegevens van het administratief dossier terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken daar er werd vastgesteld dat zijn asieltrelaas ongeloofwaardig is wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen. Bijgevolg

kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door verzoeker beweerde problemen die zich na zijn vertrek zouden hebben voorgedaan.

2.13. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte e-mail met als bijlage een brief die werd opgesteld door de gemeente Rantis en het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verblijfsattest van de stad Rantis met vertaling in het Frans en lidmaatschapsattest van de sportclub van Rantis met vertaling in het Frans, alsook de envelop waarin hem deze documenten werden toegestuurd, tonen slechts verzoekers afkomst uit Rantis aan, gegeven welk evenwel niet wordt betwist.

De brief van verzoekers zus waaruit moet blijken dat zij omwille van verzoekers problemen het land heeft moeten verlaten, kan door de bestaande familieband bezwaarlijk als objectief bewijsstuk worden aanvaard en weegt dan ook niet op tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het tevens bevreemdend kan worden geacht dat de envelop waarin verzoeker deze brief werd toegestuurd werd afgestempeld in Koeweit terwijl verzoeker tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal weliswaar melding maakte van het feit dat zijn zus na de razzia op zijn huis naar Koeweit zou zijn gevlucht doch tevens stelde dat zij ten tijde van het gehoor reeds was teruggekeerd naar Libanon omdat 'zij zagen dat er niets aan de hand was' (administratief dossier, stuk 3, p.16).

2.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.15. Verzoeker meent dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij wijst erop dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk sprake is van agitatie en geweld in de Westelijke Jordaanoever, dat er regelmatig daden van geweld zijn tijdens de betogingen en dat er onevenredig geweld wordt gebruikt door de Israëlische strijdkrachten. Verzoeker voert aan dat deze situatie sedert 2014 verslechtert, zoals moet blijken uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift.

2.15.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 9 mei 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoordt aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde update (COI Focus: Cisjordanie – Impact du conflit à Gaza sur la situation sécuritaire van 7 augustus 2014) blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 9 mei 2014 nog steeds gehandhaafd blijven. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de

Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het artikel *'Israeli Shoots Palestinian Dead in West Bank: Security Source'* van 22 juli 2014 van de internetsite www.ndtv.com handelt over een Palestijn die werd doodgeschoten door een Israëli omdat hij stenen gooide naar diens auto, alsook over de eerdere dood van een Palestijn nadat deze stenen en brandbommen had gegooid naar auto's van Israëli's. De overige artikels, *'Massive West Bank clashes leave Palestinian dead'* uit The Jerusalem Post van 25 juli 2014 en *'Palestine: un Palestinien tué et un autre en état de mort clinique, plus 287 blessés, dans la marche de Ramallah à Jérusalem'* van 25 juli 2014 van de internetsite www.mediterranee.com handelen over de confrontaties tussen de Palestijnen en de Israëlische ordetroepen tijdens een protestactie van bewoners van de Westelijke Jordaanoever tegen de aanvallen van Israël in de Gazastrook. Het artikel *'Massive West Bank clashes leave Palestinian dead'* handelt bijkomstig over incidenten waarbij Palestijnen de Israëlische politie viseerden en over de veiligheidsmaatregelen die de Israëlische ordetroepen gingen nemen met het oog op het vrijdaggebed. Deze artikels en de er in genoemde confrontaties en incidenten sluiten dan ook volledig aan bij de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie en vermogen hier dus geen ander licht op te werpen.

Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt aldus dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.15.2. Waar verzoeker zich nog de vraag stelt of hij veilig naar Ramallah zou kunnen terugkeren en er zich vestigen, herhaalt de Raad dat er op heden in de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat de door verzoeker aangehaalde problemen ongeloofwaardig werden bevonden zodat hij evenmin aantoonde dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet veilig naar de Westelijke Jordaanoever zou kunnen terugreizen, noch dat hij er zich niet opnieuw zou kunnen vestigen, minstens brengt hij hiertoe geen concrete en objectieve elementen aan.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het

nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.17. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS